

ԿԻՉՈՐՈՒԹՅՈՒՆ

Քաղաքային «Կոմալրի» թերթի հավելված

1991 թ. ՍԵՊՏԵՄԲԵՐ, № 43. ԳԻՆԸ՝ 50 ԿՈՊ.

«ՇՆՈՐՀԱՎԱԼՈՒԹՅՈՒՆ ՎՐԱՑ ԲԺԻՇԿՆԵՐԻՆ»

Առավոտ վաղ Թբիլիսիի օրորպետիայի և տրամստո լոգիական կենտրոնում են: Մուտքի մոտ, միջանցքում վեր տանար դեմքով քաղմաթիվ մարդիկ են: Ուզում եմ հասնի պեղ երկրաշարժից հրաշքով փրկված և այստեղ տեղափոխված իրենց հայաստանցի քույրերին և եղբայրներին, սիրտ փեղ ճակատագրի խաղին ահա մահ գոհ դարձած մարդկանց ցավերը: Ծառերն էլ աղետի վայրում ապրող իրենց հարազատներից լուր իմանալու հույս են ապակալում:

Հիվանդանոցայիններից մեկում գրուցում եմ Լեհիմակահի գույպեղենի ֆաբրիկայի բանվորուհի Հեղինե Վարդանյանի հետ: Տեսածի ապաստից դեռ քարացած է նրա դեմքին:

—Աշխատանքի վայրում էի, երբ անսպասելի ցնցումից դողողաց ֆաբրիկայի շենքը: Հազիվ հասցրի մինչև դուռը վազել, շենքը փուլ եկավ: Չեմ հիշում, ինչքան ժամանակ երանցել՝ ուշքի եկա: Աչքիս առջև երեք ժամ հետո օգնության հասած մարդիկ ինձ դուրս հանցից փրատակների տակից: Բարեբախտաբար կենդանի էիմ մնացել մահ ածուխն ու երեխաներս: Մահճակալի մոտ կանգնած կինը սրբում է Հեղինեի արցունքները:

—Հարազատները եք,—հարցնում եմ: —Այստեղ, հիվանդանոցում հարազատներ դարձանք,—շտապում է ասել Հեղինե: 23-րդ պոլիկլինիկայի թերապևտ Ավետիսյան Արտյուրն է: Նա կամավոր հանձն է ասել ինձ խնամելու գործը: Նման մարդիկ շատ են հիվանդների մահճակալների մոտ:

Հարևան սենյակում պատկած են քույրեր՝ Անահիտ, Ալվարդ և Արաքսյա Էրսակյանները, երեքն էլ Սպիտակի կարի ֆաբրիկայի բանվորուհիներ: Նրանց դեմքերին նայելն ու արտի մորմոռը լսելն անհեղձ է... Անահիտը հազիվ զգալիով ցավը, շնչում է:— խնդրում եմ «Սոցիալական վերաստաց» թերթի միջոցով Ձեր նորհակալություն հայտնել վերաց բժիշկներին, նրանց շնորհիվ է, որ մենք հիմա ապրում ենք:

ԿՈՆԱՐԱ ՋՈՒՆԱՅԱՆ

Լուսանկարները՝ Հ.Մ. Կարապետյանի

Դեկտեմբերյան օրերի խրոնիկա

Լուսանկարը՝ Ս. ԳՈՐԼՅԱՆԻ

ՓԼՈՒՆ ԵՆՔ ԽՈՒՆԱՔՆՈՒՄ

Մեծ գաղթի ճանապարհներից մասնաճյուղերը կորցրեցին իրենց անդրաթիվ դրատները: Հասան ծովափնյա Տուալսի բաղաբ, ապա՝ Հայաստան: Հարազատ դարձած Լենինականում ՍԻՐՈՒՄԻՇԸՆ՝ ստացավ բարձրագույն մանկավարժական կրթություն՝ ուսուցանելով երեխաներին հաս ժողովրդի պատմությունը Սուն դուկյանի անվան դպրոցում:

Իր արած 70 տարվա ու թաղքում Սիրուշ Ասատրյանը համարադարձագիների հիշողության մեջ մնաց որպես փոթորիկու բոցու և ջանքի՝ արվածի մարդ, հնուտ մանկավարժ, որն անորոշ կյանքը, մարդկային արժեքի գծերը և անբարիք աշխատանքը անմնացորդ նվիրեց մանուկ սերունդին մեջ հայրենասիրություն, ազատամտություն սրբապատկություն դաստիարակելու գործին:

20 տարեկանից Սիրուշու շք տեղիքից մանկատանը ապաստանած որբերի բախտը, ինչու դեկավտեղ բաղաբային կոմիտեի դպրոցական ընդունվելը, 45 տարի շարունակ նա փորձերների պարտի տնօրենն էր:

Լենինականում «դնկեր Սիրուշ» ճանաչված անձնատուրության կենսագրության էջերը յի են ստեղծագործական անձնակ աշխատանքի հիանալի դրվագներով: Իր լավագույն գործունեության համար արժանացել էր մատուցած նոր ուսուցիչ կրթության, համարապատկան ճշմարտության անհատական թողալատու էր, ժողովրդական կրթության գերազանցիկ:

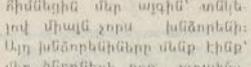
...Շատ բան փորձեց ծանուցանել հետ միայն ժառանգաշատ մանկատանը Սիրուշուց: Ասատրյանի նմանապես համար յմարտեմ մի՛նչև ուկտեմբերակ առևտարտ որդ որդարձավ նա լուսատու կյանքի վարագույրը:

ՉԻՐՈՐԴԻ ԽՆՉՈՒՆԵՆԻՆ

ՍԱՐԻՎԱՅ ԲՅԱՆԱՄԻ ԱՈՐՈՎՈՒՄՆԵՐ ԳՈՒՆՅԱՆ Էրր ծնվեցր, փրենիս, ես սովորում էի երրորդ դասարանում: Բո ծնվյալն լուրր սուս տունդարձի ճահապարհին, կարծես ուրբերի ումը կրկնապատկվեց ու մի շնչով հասա տուն: Առաջին հայացքից սիրեցի թեզ ուչ հոգով ու իմ խնդրանքով էլ գրիցեմք քո անունը՝ լրացնելով մեր տան չորրորդ ծննդյան վկայականը՝ ՍԱՐԻՎԱՅ ԲՅԱՆԱՄԻ ԿՈՒՐՂԿՅԱՆ, 1 քնոբերի, 1968 թ. ԼՆՈՒՆԱԿԱՆ:

Մեծանում էինք որպես ու երջանիկ անճնում էին տարիները՝ հետևում թողնելով մեր աննոգ մանկությունն ու պատանեկությունը: Բո մանկության տարիներին էր, երբ հիմնեցին մեր այգին՝ տնկելով միայն չորս խնձորենի: Այդ խնձորենիները մեր էինք՝ մեր ծնողների ուչ որպիսու թյունն ու հաստատությունը: Թեև ավարտելիք թեթև արդյունաբերական տեխնիկոսը, ապակայն թիչ էր համարում դա և ուզում էր ուսուցիչ շարունակել: Զգտում էի, ամեն ինչի կատարյալին: Բնավորությունը համընկնում էր քո սուր անվանը՝ Մարիս՝ մ... Սպասում էինք հարսնագգեստից սպիտակ քոլին, բայց...անապատ լիորեն մեզ պատեց սև քոլը: Ին ողորմ էիր հիմա քո թանկ կորուստը: Ողորմ է մայքս ու մեր աչքերի մեջ փնտրում թեզ: Ծավով, արտի կակիծով հիշում ենք, թե ինչպես էիր հաշվում օրերը ու ատում՝ «Ասում են երջանիկ՝ կլինի այն մարդը, ով ուչ և ստոչ, անտորձանը դուքս կգա 1988 թ.՝ ից»: Տարին մոտենում էր ավարտին ու մնացել էր օրեր: Բացց դու, սիրելի իմ բրգրիկ, չկարողացար անփորձանք գլորել տարիս:... հեռացար հայիտյան:

ՍԱՐԻՎԱՅ ԲՅԱՆԱՄԻ ԱՈՐՈՎՈՒՄՆԵՐ

ԳՈՒՆՅԱՆ

ՍԱՐԻՎԱՅ ԲՅԱՆԱՄԻ ԱՈՐՈՎՈՒՄՆԵՐ

ԳՈՒՆՅԱՆ

ՍԱՐԻՎԱՅ ԲՅԱՆԱՄԻ ԱՈՐՈՎՈՒՄՆԵՐ

դպանի անվան միջն դպրոցը, Անդրեյկարտուրու Լենինականի տեխնիկոսը: Աշխատել է Հայտու կայարանում, որպես հերթաշար: Գարգե-վարովյա էր «Գնացքների անվտանգության համար» մի-դարով: Զոնվել է տանը՝ «Են-նակունի» թաղամասում:

ՍԱՐԻՎԱՅ ԲՅԱՆԱՄԻ ԱՈՐՈՎՈՒՄՆԵՐ

ԳՈՒՆՅԱՆ

ՍԱՐԻՎԱՅ ԲՅԱՆԱՄԻ ԱՈՐՈՎՈՒՄՆԵՐ

25-ի 0ԲՍ 2Ի ԳՏՆՎԵՆ ԱՆՃՈՒՆՎԵՐ:

ՍԱՐԻՎԱՅ ԲՅԱՆԱՄԻ ԱՈՐՈՎՈՒՄՆԵՐ

ԳՈՒՆՅԱՆ

ՍԱՐԻՎԱՅ ԲՅԱՆԱՄԻ ԱՈՐՈՎՈՒՄՆԵՐ

ՄԵՆՎԵՆ Է 1931 թ., Լենինականում:

Ավարտելով երկար գծի տեխնիկոսը, շուրջ 40 տարի աշխատում էր երկար գծի հանգույցում: 10 տարեկան էր, երբ մեծ Հայրենականում զոնվեց հայրը՝ թողելով 6 երեխաներին երկտասար մոր խնամքին: Ընտանիքի աղանաղը ուղարկվեց ծանրանում է տղայի ուսերին: Տարիներ անց, կազմելով իր ընտանիքը, նա նույնպես գորովագույց էր իր կնոջ ու երեք երեխաների հանդեպ: Սըրտի թրթիռով ամուսնացրեց մի-

նունը որդուն էրր ծնվեց առաջին թունկիկը, որպիսու թյունը ավետի լցրեց սիրտը, իսկ երբ փոքրիկն կերեցին իր աննոգ, երջանկությունը ծովացավ: Մեծ ու կրտսեր կարիները շատ էին կասկած միմյանց: Հինգ տարեկան թոռնիկը մի՛նչև օրս հարցնում է պարսիկը չլավացավ: «Դասիկին վիրահատել էին, արդեն լավ էր գզում, երևի օրից տուն էր վերադառնալու, սակայն արհամիքը լամ գարեց պարսիկի վերադարձին:

ՍԱՐԻՎԱՅ ԲՅԱՆԱՄԻ ԱՈՐՈՎՈՒՄՆԵՐ

ԳՈՒՆՅԱՆ

ՍԱՐԻՎԱՅ ԲՅԱՆԱՄԻ ԱՈՐՈՎՈՒՄՆԵՐ

ՄԵՆՎԵՆ Է 1939 թվականին,

սպիտակ արտերազմական մասնախումբ, որ հասկանալի է ամեն մեկին: Մե՛նվել էր օրհնավոր ընտանիքում, որն ապրում էր հայի լավագույն ավանդույթներով: Երկու աղջիկներ էին մեծանում տանը, սուսի-սուսի, համեստ, գործունե: Անկատ ավարտեցին դպրոցը, տեխնիկոս: Աստիկը աշխատանքի անցավ գուլպեղենի արտադրական միավորումում: Հաշվապահ-տնտեսագետ էր,

համեստ, որի ձայնը չէր լսվում: Մասնագիտությանը առաջավոր, խորը, իսկ բնավորությանը լռիկ, նա պղպիսի մայր էր նաև իր Ապոլոն որդու և Էլյայի համար: Երկու տարի է անցել աղետից, գավակների վիշտը թարմ է Գրեվար է նրանց համար անցնել Լենինի հրապարակով, ուրի կողքին, մի ամբողջ ձեռնարկության աշխատավորներ, զոն գնացին անորակ շինարարության պատճառով:

ՍԱՐԻՎԱՅ ԲՅԱՆԱՄԻ ԱՈՐՈՎՈՒՄՆԵՐ

ԳՈՒՆՅԱՆ

ՍԱՐԻՎԱՅ ԲՅԱՆԱՄԻ ԱՈՐՈՎՈՒՄՆԵՐ

ԳՈՒՆՅԱՆ

ՍԱՐԻՎԱՅ ԲՅԱՆԱՄԻ ԱՈՐՈՎՈՒՄՆԵՐ

ԳՈՒՆՅԱՆ

ՍԱՐԻՎԱՅ ԲՅԱՆԱՄԻ ԱՈՐՈՎՈՒՄՆԵՐ

ԳՈՒՆՅԱՆ

ԹԻՂՈՒՄ ԷՆ ԾԳՆՈՒԹՅԱՆ

Ինչպես արդեն հաղորդվել է, զեկտեմբերի 11-ին Լենինականի օդանավակայանի մոտակայքում վթարի է ենթարկվել ԻԼ-76 ռազմափոխադրական ինքնաթիռը, ուր գտնվում էին զինվորական շինարարներ, որոնք թռչում էին հատկապես մասնակցելու երկրաշարժի հետևանքների վերացման աշխատանքներին:

Պատմում է ԽՍՀՄ բազաբացիական պաշտպանության շտապի պետ, գեներալ-գեղապետ Վ. Կոժրախտեր:

— Այդ ինքնաթիռում մյուս ուղևորների հետ միասին թռչում էին Անդրկովկասյան զինվորական օկրուգի պահեստի զինվորներ, սերժանտներ ու սպաներ: Ահա նրանց շանունները: Շաղրիկով Սերգեյ, Կորաբեյնիկով Նիկոլայ, Իվանով Ալեքսանդր, Շարանով Մամեդ, Բարսյանց Սերգեյ:

Բառացիորեն մի քանի օր առաջ նրանք հանգիստ աշխատում էին իրենց աշխատավայրերում, ֆարքիկաներում ու գործարաններում: Բայց ահա Հայաստանում հաղետ տեղի ունեցավ և տղաները առանց վարանելու թռչում էին այնտեղ, օգնելու:

Մի ամբողջ օր Էսախպատրաստում էինք նրանց, հանգեցրեցին: Զինվորական շինարարների մի մասին ուղարկեցինք գնացրով, իսկ մյուսներին, երկաթուղու բեռնվածուկայան պատճառով, ինքնաթիռով: Ուղարկեցինք ծանր, հզոր ամբարձիչների հետ մեկտեղ, որոնց պակասը խիստ զգացվում է Լենինականում:

Տղաներից էլ համապատասխանաբար ընտրեցինք լավագույն կոտակավարներին, բուլղոզերիստներին, նրանց, օվգեր կարող են անմիջապես ձեռնամուխ լինել աշխատանքին: Եվ պատահեց այդ վթարը:

Օղային աղետի պատճառները հետաքննում է իրավասու հանձնաժողովը:

Ա. ԿՈՐՅԱԿՆԻ

Գեկտեմբերի լույս 12-ի գիշերը Երևանին մոտենալիս խորտակվել է է հարավարևմտյան ռազմափոխադրական ինքնաթիռը, որը բեռ էր տանում Հայաստանում երկրաշարժից տուժածներին օգնելու համար: Յոթ մարդուց բաղկացած շանձ նակազը զոհվել է:

Աղետի պատճառների հետաքննության համար ստեղծված է հանձնաժողով:

ԽՍՀՄ Կենտկոմը, ԽՍՀՄ Գերագույն խորհրդի նախագահ Սեյդյանը, ԽՍՀՄ Մինիստրների խորհուրդը Հարավայսիայի զեկավորներին հեռագրի են ուղարկել, խոր ցավակցություն հայտնելով օդանավային աղետից հարավայական փոխադրական ինքնաթիռի անձնակազմի անդամների ողբերգական մահվան կապակցությամբ:

ՍԻՄՖԵՐՈՊՈԼ: Ղերիմի առողջարանները, արժևույթնական սանատորիաները, հանգստյան տներն ու պիոներական ճամբարները այսօր արդեն պատրաստ են Հայաստանից ընդունելու 15 հազար երեխաների: Ամբողջությամբ նրանց է արժամարկվում Եվրատորիայի «Չայկա» սանատորիան: Կրթամտզվարդելյակի շրջանի «Գրուժա նարոդով» ազրոֆիլմայում աշխատում են ավելի քան 20 ազգությունների ներկայացուցիչներ և նրանք իրենց ժողովներում որոշել են երկրաշարժից տուժածների օգնության ֆոնդին փոխանցել 3 միլիոն ռուբլի:

ՖՐՈՒՆԶԵ: Իսիկ-Կուլի մարզի բուժիչ-առողջարար համալիրները պատրաստ են եղբայրական Հայաստանից ընդունելու 600 մարդ: Երկրաշարժից տուժածներին սպասում են հանրապետության Մինիստրների խորհրդի «Չոլպոն-աթա» սանատորիայի, մյուս գերատեսչական առողջարանների բարեհարմար համարներն ու կոտեժները:

Այստեղ կան ոչ միայն բնտանիքների ապրելու, հանգստի, այլև արդյունավետ բուժման պայմաններ:

Կազմակերպություններն ու առանձին բազաբացիներ շարունակում են դրամական միջոցներ փոխանցել երկրաշարժից տուժածների օգնության ֆոնդին: Օգնության այս ձևն այսօր ընդունել է Տիրալի համբզահանուր բնույթի Ահա մի քանի օրինակներ:

ԽՍՀՄ տիկզերազնացության ֆեդերացիան օգնության ֆոնդին փոխանցել է 10 հազար ռուբլի, պատերազմի և աշխատանքի վեպերանների համաիթենական խորհուրդը և ֆիլադելֆիանների համաիթենական ընկերությունը՝ 20 հազարական ռուբլի: Սարատով բազաբի կազմակերպությունները ու բնակչությունը տրամադրել են 200 հազար ռուբլի: Իրնության պահպանության համառուսաստանյան ընկերության կենտրոնական խորհուրդը տուժածներին օգնելու համար հատկացրել է 500 հազար ռուբլի:

(ՏԱՍՍ)

2եր բոլորել նարինեի 18 տարին, չէր հասցրել տեսնել կյանքի 18-րդ գարունը, երբ շոք գնաց կործանարար աղետին: Երկու ամսվա ամուսնացած էր և չհասցրել լսել մահ կամ ճիշտ, ճաշակել մարման լու բերկրանքը: Ազնվան ջախտելով կրակով լեցուն, կենսասեր նարինեի գրգուռ, լիամուգ ծիծաղը դեռ մնում

է հարազատների ապաստանում: Ազնիվ էր. բարի, լսող, ծընողներ, մարդասեր, պստղ ու շիտակ: Բոլորի հախտ լավ խոսք ուներ պահած, երեք ոչ մեկին չէր Անդաջում: Երկու տարի է անցել, ինչ ձեզ հետ չէ նարինեի, ասկայն չի փարստվում հախազատների, սպավոր, որդեկուրուս մոր վիշտը:

Պատմում է եղբայրը

ՎԱՐԳՈՒՆԻ ՎԱՐՈՍՅԱՆ

ՎԱՐԿՈՒՆԻՆ Ծնվել է 1971 թ. փետրվարի 19-ին: Ծառ շուտ ամուսնացավ քույրիկս: Աղետի օրը նա ծննդատանն էր: Հայրս գնացել էր Գրան տեսության, որպեսզի

ճշտեր, այդ օրը պետք է դուրս գրվեր, թե ոչ: Վարդաբնից թուցել է հորս հետ, հետո բեռն է Արածմին ցույց տալու պատկերի և հավանք շեմքը փրկել է ու ամեն ինչ ծածկվել փոշու անթափանց հավարի մեջ:

ԱՐՏՅՈՒ ԱՐՏՅՈՒ

ԾԱՀՆԱՀԱՐՅԱՆ

Ծնվել է 1977 թ., հուլիսի 1-ին, Լենինականում: Սովորում էր № 8 միջնակարգ դպրոցում, 1987 թ. տեղափոխվեց № 16 դպրոց: Մտածեցի՞նք այսպես. թող ինձ մոտ սովորի, ավելի լավ կլինի: Իհարկե, լավ կլինի, հիշե այդ չարաբաստիկ աղետը չիներ:

Առավոտյան շուտ էր արթնանել, համբուրել էր հորը, կարծես վերջին հրաժեշտն էր տվել: Իր ընկերներից շատերի հետ անմեղ Արտյունիլը մնաց դպրոցի փլատակների տակ:

Ն. ՀԱՄԱՐԱԶՈՒՄՅԱՆ

ԼԱՌԻՄ ԽՈՐԵՆԻ (ԼԱ. ԼԱ.) ԽԱՀՍՏՅԱՆ

Ընդամենը 28 գարուն ապրեց Լայան: Բարձր գնահատականներով ավարտեց լենինականի № 35 դպրոցը, ընդունվեց մալակալարժակա տեխնիկում, ալյարտեց, ամուսնացավ: Աշխատանքի անցավ № 27 դպրոցում: Եվս 10 րուպե և նա պետք է գնար դպր

րոց, ժպտալով մտներ դասարան, բայց... կատարվեց անսպասելի: Դաժան երկրաշարժը ընդհատեց նրա կյանքը, որը թողնելով երկու սիրտուն փոքրիկներից: Երկրաշարժից 8 օր անց Գրան հանցեց իրենց ընկեր լի շենքի փլատակների տակ: Ծայ է բոլոր Գրանց հոգան, ովքեր ճանաչում են Լայային:

ԱՄԱՅԱ ՀՈՎՀԱՆՆԵՍԻ ՎԱՐԿԱՆՅԱՆ (ԾՆ. 1980 թ.)

միշտ ժպտերես էր: Նա եղբանի էր ու սիրասուն մայր իր երկու դուստրերի համար: Հանցելի սովորություն ուներ. ճշում էր բոլորի ծննդյան տոները: Վերջինը ճշեց զեկտեմբերի 6-ին՝ ամուսնու ծննդյան օրը:

Առավոտյան ամուսնուն բարձր տրամադրությամբ աշխատանքի ճանապարհեց: Ամառյան, որ այդքան սարսփափում էր մահից, որքան մահեր տեսավ, ու... որքան էլ չտեսավ: 2փոսցավ մոր, եղբոր, եղբոր և քրոջ աղջիկների, շատ շատերի մահվան մասին:

Պատմում է քույրը

ԲՈՒՌՅԱՆՆԱ ԱՐՏՅՈՒԹ

ՄԱՐԻՅԱՆ (1986-1988 թ. թ.) Իմ սիրելի Ռուզաննա, երգողարձան իմ սնաչա քույրիկ, իմ մտերիմ, իմ մանկություն, ինչու այդպես շուտ հեռացար կյանքից: Գերազանցությամբ ավարտելով Ղ. Աղայանի անվան № 19 միջնակարգ դպրոցը, քույրիկս մեկ տարի աշխատեց չորիկուտածի ար-

տադրական միավորումում: Հաջորդ տարին ընդունվեց արտեխնիկական ինստիտուտի Լենինականի մասնաճյուղի տեխնոլոգիական ֆակուլտետ: Օրինակելի աղջիկ էր, կուկիկ, շնորհալի, սիրում էին Գրան ընկերներն ու հարազատները: Գեկտեմբերի 7-ին, ինստիտուտի փլատակների տակ իր կյանքին հրաժեշտ տվեց իմ սիրուն Ռուզաննան:

ՎԱՐԴ ՍԱՆԱՍԱՐԻ ՀԱՎՈՐՅԱՆ (ՄԻՆԱՍՅԱՆ)

Մնվել է 1966 թ., ապրիլի 10-ին, Արթիկի շրջանի Մեղ բաշեն գյուղում: Կարգական տարիներին մասնակցում էր ինքնագործ խմբակի պարապմունքներին, իր հաջողություններով ուրախացնում էր ուսուցիչներին: Միջնակարգն ավարտելուց հետո եկավ Լենինական դերձակութուն սովորելու: Այստեղ էլ գտավ իր կյանքի ընկերոջը, ամուսնացավ: Երկու փոքրիկները՝ ՆԱԶԻՄ (ծնվ. 1986 թ.) և ՀՐԱԶԻԿ (ծնվ. 1987 թ.) խնդովյա՞մբ 1986-ցին երիտասարդ հողերի սիրտը:

Գեկտեմբերի 6-ին պայտիկ գյուղից եկավ Լենինական և խնդրեց աղջկան երեխաների հետ զնայ հորանց տուն: Ավագ, վարդը չհամաձայնվեց, ասաց հետո կգա: Ի՞նչ իմանար, որ մերժելով հորը, անուշ բալիկների հետ միասին հաջորդ օրը զոհ է դնալու երկվաշարժին:

ՀԻՆԳՐ ՄԻ ԸՆՏԱՆԵԳԻՑ

Մի համատ ընտանիք էր: Նրանց աշխարհ էին եկել տարբեր տարիներին, սակ էին, որ իրենց մասնակցություն ունենալ կրճերի տնոր է ուրախ պարարում, որ մինչև վերջ իրենց խոսքն ասեց և ուժ որբան կյանք է տրվել ապրեմ, վայելեմ և Աստուծո կամոք հետանամ...Ո՞վ ստվ շրջանակից նրանց լուսանկարները, ո՞ւմ շարձեղք էր, որ զծիկ որեց նրանց ապրած զարեղքի ու մահվան տարգա միջև՝ դաման աղետը...

Նրան լսելու, համատ հարսնակին:

Ճակատագրի բերումով ընտրվեց միասին տանն էին, սեկ տարին շրջացած փոքրիկ ՎՈԼԴՅԱՑՑԻ հետ, որը լուսանկար դեռ չուներ:

ԲՈԳԳԱՆՈՎԱ

Բողոքանով կա-Լենինական ճանապարհորդողակի տրեքում է ավտոմեքենաների հոսքից: Թվում է, թե ոչ վերջ կա, ոչ էլ սկիզբ: Բեռնատարներ, ավտոբուսներ, ավտոտրակտորներ, ավտոամբարձիչներ և, իհարկե, ամենից շատ անձնական օգտագործման մեքենաներ: Մարդիկ ստորոված նվիրյալ զգացումով, համակված դիտարտությունով, հաց ու ջուր, կաթ ու պանիր, կարտոֆիլ ու պահածոներ են տանում աղետակներին, շտապում փրկել զբրախտներին, կատարել իրենց սրտի և հոգու սխառթը:

Դժվար է ճշտել, թե քանի աղետակի են փրկել «Ճապարհեթ» գործարանի այն 20 երիտասարդները, որոնք 4 օր անըզմեջ կռվել էին տարխ ընտունի և երկաթի դեմ, քանի կյանք են փրկել խոջաբեկիցներին, մամ զարեցիկներին, զորելով կացիներին, կաթնատուցիներին, փոքրիկ աղեցիներին, ուրիշ գյուղերից օգնության հասած երիտասարդական խմբերը, անհատները: 20, 50, 100... Կեցցեք տղաներ, ապրեք, որ փորձույան այդ ահեղ ժամին սատար կանդնեցիք զբրախտներին, կույր տարբերի ճանկերից խեցիք մեր փոքր ժողովրդի տասնյակ զավակներին: Գիտեմ, բնատնի, երկաթի, քարի ու ավաղի տակ հեծող քաղաքը կվերականգնվի, մոխիրների տակից կհանվի փյունիկի նման և նոր տեսքով ու նույնիսկ ժպիտով կդիմա վորի փրկարարներին, իր ողբերգական օրերի վկաններին:

...Մի կերպ զսպելով արջուններս, անհուն վիշտը օժեմած կոկորդոսս, զլիսա հակ կանգնել եմ Լենինականի «Քանվոր» թերթի խմբագրությունից ավելի շնորհից ինչ ուղե և ցանկանում եմ որևէ տեղեկություն ստանալ իմ ծանոթ լրագրողների, թերթի խմբագիր ու պրճակագիր, այնքան քարի ու սրտանոտ, ազնվի ու մըշտուրախ Հենրիկ Գևորգյանի մասին: Ստույգ ոչ մի լուր: Հալ սպասներից զրկված, վշտահար մարդիկ մոռացել են թերթ ու խմբագիր, ամեն ամեն ինչ...

Մեծ ու ահավոր է վիշտը: Համազգային, համամարդ կային: Սգում է նաև սարբեր զրկում պարտրված իմ լեռնաշխարհը, իմ Ջավախքը, Բազմաճակար զոհերի թեքված բիլ շեն նաև բողոքանով կացիները՝ Լենինականում գործով մեկնողները, ուսանողները: Նոր, թարմ զի բեղմնաբերներ են հայտնեղվել Գանձալում, կրազյալ ներում, խոջաբեկում, Մեծ համալիրում, Գաղղղալում: Ինդերնացիոնալ Բողոքանով կայի շրջանը նեցուկ կանգնեց արձավրքի ճիբաններում խարսխող Լենինականին, աղետից տու-

(Գառնակույրյուն՝ Տ-Եղ Էշում)

ԾԱՎԱՐՑ ԵՐԱՆՈՍՏԱՆԸ (ծնվ. 1928 թ.) և կինը՝ ՎԻԿՏՈՐՅԱ ԵՐԱՆՈՍՏԱՆԸ (ծնվ. 1931 թ.) նույն գյուղից են՝ Մեղրաշենից: Ամուսնացալուց հետո տեղափոխվում են Լեհիսկան: Ամուսինը շինարար էր, կինը՝ գեղարվեստի հիվանդանոցում՝ սանհուսար: Երկար տարիներ սպորե են 4 երեխաներով միասին փոքրիկ բնակարանում, սպանելով այն բաղնայի օրվան, երբ ընդարձակ բնակարան կունենան: 1985-ին ստացան բարի լուրը՝ նոր, «Շուանկյունի» թաղամասի բնակիչ են դառնալու: Այստեղ շար կարճ տեղեց նրանց ուրախությունը, զոհվեցին երկու թոռնիկներ ու փեսայի հետ Շավարշն ու Վիկտորյան, իսկ աղջիկը, որ բնակարան էր ստացել նույց շենքում, զոհվեց, շինանալով ամուսնու ու երեխաների, ծնողների մասին:

ՀՈՒԹՈՒԿ ԶԱՎԵՆԻ ՂԱԱԶՅԱՆ

ԱՐՏՏՈՒ ՍԱՐԳՍԻ ԵՂՏԱՆ

Ծնվ. 1947 թ. Լեհիսկանում: Սովորել է ավարտել է ՆՑ 12 միջնակարգ դպրոցը, այնուհետև ընդունվել տեղի մանկավարժական ինստիտուտի ֆիզմաթ ֆակուլտետը: Ուսանողական տարիներին սիրեց իր համակարգեցում Ռոմիկ Հակոբյանին, բնուսնիք կազմեց, ունեցավ երեք արու զավակներ: Նրանցից երկուսը արդեն ուսանողներ են: Կրտսեր որդին դպրոցական է:

Իմաստաւորում ավարտելուց հետո Հոնիսկան աշխատանքի անցավ ՆՑ 28 միջնակարգ դպրոցում, որպես մաթեմատիկայի ուսուցչուհի: Սեր ու հարգանք էր վայելում իր ընտանիքում և կողեկտիսով: Հոնիսկան օժտված էր մարդկային ամենավաճառ հատկանիշներով, գեղեցիկ արտաքին, նուրբ հոգի, բարի, համեստ ու ընթուշ կին, սիրող մայր: Նրա բարի, գեղեցիկ աչքերը մշտապես ծալում էին աշակերտներին: Ծառ էր սպառում ժպիտը նրա լուսավոր դեմքին: Սակայն դաժան ճակատագիրը նրան էլ չսնայեց, նրան էլ խեց զավակներից, անհուն կարոտ ու դաժան կակիծ թողնելով նրանց սրտերում:

«Բարե Ջեգ, հարգելի «Միժեռնակ» անագրի խմբագրություն: Որոշեցի ուղարկել Ձեզ իմ Ակարած Ակարներից մեկը: Ընդունեմ եմ անուշադրությամբ չհատեղեցի և կարծիք հայտնեմ: Մի փոքր տեղեկություն իմ մասին: Ես՝ Արտուս Ասարգի Եղյանս սովորում եմ Լեհիսկան կամ քաղաքի Վ. Տերյանի անվան ՆՑ 15 դպրոցի 3-րդ «գ» դասարանում: Միաժամանակ հաճախում եմ մանկական պատկերասրահի Ակարչական բաժնից: Ծառ եմ սիրում Ակարել...»:

06. 12. 88 թ.

Նամակը գրվել էր աղետից մեկ օր անաջ: Փոքրիկ Ակարչի իղձերն ու երազանքները մնացին թողի վրա, իսկ խմբագրությունում այն ստացել էին ու տպագրել... «Մեր նոր ստացած բնակարանը՝ գանդվում էր «Շուանկյունի» թաղամասում, շենքը փլվեց երկրաշարժի առաջին իսկ ցնցումից, գրում են հարազատները: Արշույակ աղետը խեց մեր ընտանիքի մեծ տղայի կյանքը: Նա մեմայ էր տանը ու պատ լուսավորում էր դպրոց գնալ, բայց չհասցրեց: 10 օր հետո միայն կարողացանք նրան հանել փրատակների տակից: Կունեկուց հետո էլ կորցրինք Ռավեր...»:

Նայում եմ աչքերին ու ըզգում, որ խելացի են, որիչ աչքի են, նոր խոսք ունեն սեւու այս փոքրիկը աշխարհին:

ՄԱՅՐ ԵՎ ՈՐԿԻ

ԳԱՅԱՆԵ ՍՏԵՓԱՆԻ ՀԱ-
ԿՈՒՅԱՆԸ ծնվել էր 1968 թը
վակամի հոկտեմբերի 14-ին,
Լեհիստանում: Սովորեց № 7
միջնակարգ դպրոցում, ապա
ուսումը շարունակեց հաշվա-
պահական ուսումնարանում:
Իր ծնողների միակ զավակը
1986 թ. ամուսնացավ: Իսկական
գեներություն էր նրանց տանը,
երբ 1987 թ. հունվարին ծնվե-
լեց ՎԱՂԱՐՔԱԿ ՍՊԱՐ-
ՏԱԿԻ ՀԱԿՈՒՅԱՆԸ: Փոք-
րիկ մանչուկը իր անմեղ

ու լույս հայացքով անհուն
չերմությանը էր ցնում ծնող-
ների սրտերը: Ախտա, եր-
ջանկությունը շատ կարճ տե-
վեց: Տան անդամներից մե-
կը երագ տեսավ երկրաշարժի
նախօրյակին. իբր Գայանե
մագերը կտրել էր, ավելի գե-
ղեցկացել: Հունվար ամսին էլ
պետք է ծնվեր նրանց երկ-
րորդ երեխան: Ավաղ, Գայա-
նեն ու փոքրիկ Վաղարշակն
էլ կույ գեացին գեներական
երկրաշարժին:

ԱՐՄԵՆԱԿ ՏԻԳՐԱՆԻ
ՀԱՐՈՒՅՈՒՆՅԱՆ

Ծնվել է 1981 թվականի
սեպտեմբերի 18-ին: Սովորում
էր № 9 միջնակարգ դպրոցի
1-ին դասարանում: Դաժան
երկրաշարժը ամեն ինչ տույ-
կը երագ արեց և փոքրիկ: Ար-
մենակը չհասցրեց նույնիսկ
ամբողջությանը սեղանի մա-
յոց արտքենը: Կիսատ մնա-
ցին թե՛ մանկական խաղերը,
թե՛ վարդագույն հրաշագե-
ղը: Մահասպան արհավիրքը
չիմայեց ման դեռևս կյանքի
չարձ ու բարին շարքերը,
միամիտ ու անմեղ Արմենա-
կին...

ՄԱՅՐԱԿԱՆ ՍԵՐԸ

ԳՈՀԱՐ ՎՈՒՐԳՆԱՆԻ ՈՐԿ
ԳԸՍՅԱՆԸ ծնվել է 1945 թը
վակամի մարտի 14-ին, Լեհի-
ստանում: Ավարտեց № 83
միջնակարգ դպրոցը և ընդուն
վեց աշխատանքի կահույքի
ֆաբրիկայում, որպես լաբա-
պատող քանվորակի: Ա-
մուսնացավ, երեք ա-
րու զավակ ծնեց: Բնակարա-
նը, որտեղ ապրում էին, շատ
մեղ էր երկու ընտանիքի հա-
մար և ստիպված հերթազո-
վեցին կոտպետարանի քանկա-
րան: Տուն տեսան հյուսիս,
արևմտյան թաղամասում: Տա-
նը Գոհարը զբաղվում էր ան

ԱՆՎԱՐՈՂ ԳՏՆՎԵՑ

հատկան, գործունեությամբ՝
զավակներին հնարավոր ամեն
ինչով ապահովելու ուսմանը:
Աղետի պահին վաղուց դեպի
մեկ տարին չբողոքած կուրա-
յին թափվող քարերից ու ան-
ցեմեռ շաղախից: Կաշու-պա-
նելու համար: Ավաղ, աննա-
րող եղավ փրկելու իր զավակ
ներին: ԱՎԵՏԻՍ (ծնված
1986 թ.) և ՀՈՎՀԱՆՆԵՍ
(ծնված 1987 թ.): ՎԱՐՈՂԱՆԻ
ՍԱՐԳՍՅԱՆՆԵՐԻՆ:

Մայրական սերը անկարող
գտնվեց դաժան տարերքի
դեմ...

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԴԺԱՄՆՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՐԿՐԻ ՎԻՃԵՆ Է

Լ Ե Վ Ո Ն Ը

(վկայում է ակնատեսը)

(Սկզբը՝ «Հիշողություն» № 42-ում)

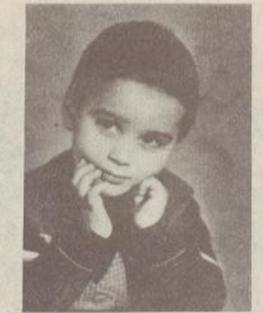
Զէ, հնարավոր չէ երեխային այստեղ թողնել:
Արի տանն թրիխի, ընդամենը մի քանի ժամկա ճանա-
պարհ է: Կտեսնեմ մերոնց, կհանգստացնեմ, երեխային կթողնեմ
նրանց մոտ, հետո կվերադառնամ ու կփնտրեմ մանչուկի հարա-
զատներին: Թե չգտնեմ... Բայց դեռ շուտ է այդ մասին մտածելը:
Որե՞նք, դեպի թրիխի...
Նոր էի մտել թրիխի, ծանոթ մի-թո՛շկի հանդիպեցի: Մե-
քենան կանգնեցրի, մոտեցավ՝ ստուգելու հրդեհաշեշի սաճանները:
Ամեն ինչ համընկավ: Իսկ ու ոչ մի կերպ չէի կարողանում պատ-
կերացնել, թե այն ամենակեցողիչ ավերակներից, ջնջված, այ-
լանդակված զոհերից հետո, որ տեսա, ինչպե՛ս կարող էի որևէ
տեղ հանդարտություն ունենալ:
Զեմ պատկերացնում:
Հիմա ոչ մի տեղ, ամբողջ երկրագնդում ոչ մի տեղ հանդար-
տություն չկա:
Բժիշկն շտապեց իր գործին, իսկ ես ետ նայեմ ու ի՞նչ տես-
նեմ. գլխաշորով մի կին կրծքին է սեղմում իմ Լևոնիկին ու ան-
հագորեն համբուրում է ու լալիս:
Մոտ վազեցի:
Կինը ինչ-որ բան ասաց հայերեն:
Ասում եմ, որ ես վրացի եմ:
— Ես Լևոնի մորաքույրն եմ: Մրա մորաքույրը, բալիխս մո-
րաքույրը.— ասում է կինն ու լալիս: Հետո ասում է նրան ու
վազում: Աչքս ընկնում է Լևոնի դեմքին, և նա իր սպիտակ, բոլո-
րովին նոր, սև շերտերով գնդակ մորաքոջ ուսի վրայով նետում
է ինձ...
Խաճուճ-վերցնում եմ գնդակն ու... աչքիցս կորցնում Լևոնին:
Շուրջս խռնվում եմ մարդիկ... Ջեռիխ Լևոնի գնդակն է... Մե-
քենայում ընկած է «Բորժոմի» դասարկ շիշը... Փռոշու հացը... Զեմ
հասկանում, թե որտեղ եմ, որ քաղաքում: Իսկ այ, Լևոնի մասին,
երևի, այլևս ոչինչ չեմ կարողանա իմանալ՝ փրկվել՝ եմ, արդյոք,
նրա ծնողները, կենդանի՞ են: Կամ հետո ի՞նչ բախտ կվիճակվի
նրան:
Թեպետ, ի՞նչ խոսք կարող է լինել բախտի մասին այս ահա-
վոր դժբախտության ժամին...

ՄԻՆԵՒՆ ԱՆՔԱՋԵ

Հեղինակի ցանկությանը, այս ստեղծագործության ինչպես
ներկա, այնպես էլ հետագա հնարավոր հրատարակումների
հունարարը փոխանցվում է Հայաստանի երկրաշարժից տու-
ժածների օգնության ֆոնդին:

ԱՆՆԱԿՏ ՄՆԱՑԱԿԱՆԻ ՄԵՆՔՈՆՅԱՆ

ԺԵՆՅԱ ՈՒՋՄԻԿԻ ՄԱՐ-
ԳԱՐՔԱՆԸ ծնվել է 1968 թ.,
Լեհիստանում: Ավարտել է
№ 21 դպրոցը: Համեստ, ու-
շիմ աշակերտների էր:
Դպրոցից հետո գնաց

աշխատելու ռեզիտոր-
ների «Ոմեգա» գործարանում:
Մեկ տարի անց ամուսնացավ:
ՍԱՔՈՒՆԻԿՆԸ՝ անդրանիկ ու-
դին, 19րեց նրանց աշխարհը
ափեպի: Ծնորձացի տնտեսու-

Ֆը ամենափոքրն էր: Ո՛վ կը-
մտածեր, թե ճանապարհի քս
կըզգին ամեն բան կհաստ կը
մնա: Ավարտել էր նա № 28
դպրոցը, աշխատում էր շին-
քանկում, վաղուց էր արժա-
նի հարգանք աշխատանքա-
յին ընկերների շրջանում: Ազ-
նիվ էր, պարտաճանաչ ու
գործիմաց: Բայց ստաշին հեր-
թին նա մայր էր, որի սերը
սահման չուներ, ինչպես ա-
սում էր Ծիրազը: Տանը նը-
րան ամհամբերությամբ էին
պատում աշխատանքից հե-
տո: Ես ինչ եղավ, փոխվեց
կյանքի բնական ընթացքը, էլ
դուրը ստաշին պես չի բաց
վում, հենց շեմին նրան չեմ
փարվում սիրառանք բալիկնե-
րը: Կարտով մնացին բոլո-
րը: Փնտրում եմ, հիշողու-
թյամբ արթնանցնում անցած
գնացած թանկ ու անփոխարի
նեկի օրերը:
Գարուններն անցնում եմ,
զոհվածները չեմ ծերանում...

հի էր, սիրում էր համեղ կե-
րակորներ պատրաստել: Ա-
մաշկուտ էր, զուսպ, կարմրում
էր, երբ խոտում էին հեռու:
Ուզում էր բուժքույր դառնալ:
Ծատ զգայում էր, սիրտը լեց
վում էր, երբ որևէ սխտր
պատմություն էր լսում:
Երկու ամիս անց լույս աշ-
խարհ էր գալու երկրորդ ե-
րեխան... Դեկտեմբերի 7-ին
տանն էր: Հարևաններին ե-
կավ, որպեսզի երեխաներին
տանն գրասանքի: Բայց նա
չգնաց, սկեսրայրը տանը քը-
նած էր, չուղեց տանց գո-
շացնելու դուրս գալ: Հոգևեց
Ժենյան իր որդու՝ Սաբու-
լիկի, սկեսրայրի և տափ երե-
խայի հետ:

ՍՄՏԻ ԵՎ ՀՈՒՌԻ ՊԱՐՏՔ

(Սկիզբը՝ 6-րդ էջում)

...Հանգահարում եմ բան կի շրջանային շտաբում: Գլխավոր հաշվապահ՝ Ռ. Վարդանյանը գոհունակությամբ հայտնում է, որ հաստ կանայք լայնելեն հիվանդանոց. անհամբերը շտաբեն, չնուազրեն և լրս փոփեն վերավորներին, չբիսեն նրանց անպատմիկ վշտը: Միայն այդ չէ: Քաղաքի և գյուղերի բնակիչ-ղումարը կտանանպատկվի, տան են գտել շուրջ 3000 անօթևան ու վշտահար մարդիկ:

ՄՈՒԿ ՍԵՂՈՒԿՅԱՆ

ԱՐԱ ԳԵՎՈՐԳՅԱՆ

Երբ հանեցից Ամուշիկն տանից
Դեկտեմբերի ութին մտախլապատ,
Ինքնաշեն դագաղում էր նա պտղած՝
Հրեշտակային տեսքով անմահացած...

Գերեզմանոց էր գնում թափորը լուռ,
Ճանապարհը՝ ընդամենը մի ոտ,
Հանկարծ պակը խրոխտ ձայնով ասաց.
— Թագուհի է, տարեք երկար ճամփով...

Եվ փոխեցին հոգևած մարդիկ ճամփան,
Եվ գնացին ճանապարհով ոլոր,—
Բեռը թեթև տարան հոգևած մարդիկ
Անմահության վերջին ճանապարհով...

Ահա հետում տապանների ժողով՝
Մարին ծվարած լուռ հանգստություն,—
Երկար ճամփով հեռացավ ու գնաց
Իմ թագուհին դեպի անմահություն...

ՀԵՐԻՔՆԱԶ (ՆԱՆԱՐ)
ՄՍԵՓՈՒՆԻ ՂԱՐԻՔՅԱՆ

Նկարից ձեզ ծպտացող սե-
վաչ աղջիկը տեսավ ընդամեն
նը... 24 գարուն: 2 հասցրեց
նշվ նոր տարեկիցը, ստանալ
25 կարմիր մեխակներ...
Ծնվել է 1964 թվականի օ-
գոստոսի 1-ին, Լեհիմակա-
նում: Սովորել է Խ. Արուվա-
նի անվան միջնակարգ դպրո-
ցում: 1981-ին ավարտելով
դպրոցը, ընդունվել է մանկա-
վարժական ուսումնարանի նա-
խադպրոցական բաժինը և ա-
վարտել այն գերազանցությամբ
դիպլոմով:
Ամուսնացած էր: Ունեւ 2
երեխա: Ծառ էր ուզում աշ-
խատել իր մասնագիտությամբ,
բայց աշխատանքի անցավ

գուպեղենի արտադրական
միավորման կոտորն արտա-
դրամասում: Հարաբարտիկ օր
վանից թ օր առաջ եկել էր
մեր տուն: Երբ պատրաստ-
վում էր գնալ, բունց աղջիկ-
ների ձեռքերը և դիմեց մորը.
— Մայրիկ, «ես որ մահա-
ցաւ, երեխաներիս լավ կպա-
հեք...
Սիրելի Նամար, դու հեռա-
ցար ամեն ինչից անտեղյակ
ավերվեց մեր գեղեցիկ քաղա-
քը՝ հարազատ օրըսնը: Դու
նույնիսկ չիմացար, թե ինչ-
պես են ապրում քո դասրիկ-
ները ստանց բնրուշ ու սիրա
տուն մոր, որ այնքան երա-
զանքներ ունեւ սրտում պա-
հած, որ այդպես էլ մնացին
անկատար:

Իմ բնրուշ ու ջերս քույր,
դու անմեղ գոմ, ննջիր հան-
գիստ, քո վերջին պատգամը
մենք կկատարենք. քանի դեռ
ապրում ենք այս աշխարհում:

ՆԱԿՏԱԳԵՐ

ԵՐԵՄՅԱՆ ՀԱՍՄԻԿ
ԺՈՐՈՅԻ

Ծնվել է 1955 թ. հուլիսի
12-ին: Ավարտել է Մայա-
կովսկու անվան դպրոցը
սպա ուսումը շարունակել և
ստացել բուժքրոջ մասնա-
գիտություն: Բրան գուգա-
մեռ երեկոները աշխատում
էր հաշվապահական դրպ-
րոցում: Այնուհետև աշխա-
տանքի է անցել կոշիկի ֆաբ-
րիկայում, որպես ավագ
բուժքրոջ: Բարեկիղն աշխա-

տող էր, սիրված ու հարգ-
ված հարազատների, բարե-
կամների, աշխատակալին
կողեկոտիկ կողմից: Գեղեցիկ
էր Հասմիկը, բարի, բնրուշ,
հոգատար մայր երկու զա-
վակների՝ ճ տարեկան Արա-
յի և Յ տարեկան Արմենի
համար: Չոհվեց աղետի օ-
րը, աշխատանքի վայրում՝
կոշիկի ֆաբրիկայում. կյան-
քի 33 տարում. տանե-
լով իր նման գեղեցիկ սեր՝
երեխաների, ամուսնու, ծնող-
ների և աշխարհի հանդեպ:

Լուսանկար՝ Ս. ԳՈՒՆՅԱՆԻ